PALACHOVINY

„CHATNÍK" V KAPSE
Jak by mohl dopadnout návrh Chat Control?
ČTĚTE NA STRANĚ 5

ŽIVOT NA STŘEDNÍ ŠKOLE V USA
Jaké to je studovat za Atlantským oceánem?
ČTĚTE NA STRANĚ 9

Slovo úvodem

Milí čtenáři,

podzim je v plném proudu a s ním přichází i nové číslo Palachovin! Tentokrát jsme pro vás připravili spoustu zajímavých a různorodých témat – od studia v zahraničí přes místní školní dění až po herní svět.
Dočtete se o rozdílech ve výuce mezi Českem a Německem, o studiu v Anglii nebo ve Spojených státech amerických.

Nechybí ani zajímavé rozhovory. Poznáte nového předsedu studentské rady, zjistíte více informací o paní učitelce Pokorné, o novém učiteli, dokonce i o výsledcích studentských voleb.
Zajímá vás, co studenti dělají o volných hodinách? I na to jsme se podívali!
S přáním příjemného čtení

vaše sexta

The Windy City Diary

Zdravím a vítám vás u svého blogu z Illinois!
Za posledních několik týdnů jsem toho zažila víc, než bych u nás vměstnala do šesti měsíců. Bydlím v malém městečku jménem Huntley, asi hodinku jízdy od Chicaga, třetího největšího města ve Spojených státech, kterému se ne nadarmo přezdívá „The Windy City"...

Chcete-li se o mém pobytu ve Spojených státech dozvědět více, stačí naskenovat QR kód!

Pokračování

Anna Krejčí

Nová učebna hudební výchovy stála bezmála 120 tisíc korun, říká paní ředitelka Ilona Němcová

foto: M. Hošek

O letních prázdninách, když si studenti naší školy užívali léta, se po rozhodnutí školy pilně pracovalo. Máme na mysli novou učebnu hudební výchovy. Proč ke změně došlo? Jaké jsou dopady na výuku? Kolik vše stálo? A jak se využil prostor bývalé učebny? Položili jsme paní profesorce Nejedlé, učitelce hudební výchovy a vedoucí dramatického kroužku, a paní ředitelce pár otázek.

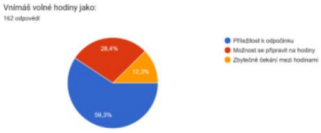
Jako první jsme se dotázali profesorky Nejedlé především na otázky týkající se důvodu přesunu a spokojenosti s novým prostorem. Jakožto učitelka hudební výchovy a dramatického kroužku je nejpovolanější osobou k zodpovězení otázek o praktickém využití nových prostor.
Paní profesorka si chválí především vzdušný a příjemný prostor, který je zároveň mnohem větší, a tím nabízí více možností k výuce, na rozdíl od původní učebny. Další skvělou vlastností je možnost přizpůsobit velikost prostoru díky velké černé zácloně.
Výhodou původní učebny však byla jistota, že během hodin hudební výchovy nebudou rušeny ostatní třídy. Sice si zatím nikdo nestěžoval, ale existuje obava, že by k tomu mohlo dojít vzhledem k umístění nové učebny. Ostatně jako vše – nic nemůže být perfektní, ani naše nová učebna.
Podle profesorky je potřeba doladit ještě mnoho věcí, například akustiku, které sice pomáhá již dříve zmíněný černý závěs, přesto řešení stále není ideální. Dále je třeba doplnit drobnosti, mezi které patří například výzdoba a volně přístupné hudební nástroje.

Později se nám k tématu vyjádřil i pan profesor Tošnar, který stručně označil novou učebnu za zlepšení s výhodou staré techniky na přehrávání kazet a CD. Dále dodal, že je stále na čem pracovat a že práce s novou učebnou ještě není dokončena. Kromě toho souhlasil s názory paní učitelky Nejedlé.

Požádali jsme o vyjádření také naši paní ředitelku k situaci ohledně nové i staré učebny hudební výchovy. První dotaz se týkal toho, proč k přesunu vůbec muselo dojít. *„Zaprvé, učebna 207, která je největší na škole, byla dlouhodobě nevyužívaná. A druhý důvod byl ten, že původní učebna hudební výchovy byla dole v suterénu, kam by žáci správně neměli chodit, protože jde o technické zázemí budovy. Navíc byla malá a nevyhovující,"* vysvětlila paní ředitelka.
Dále jsme se zeptali na to nejzajímavější – cenu.
Na začátku paní ředitelka zmínila zajímavou informaci, že se přesun začal plánovat už na začátku minulého školního roku, a to společně s provozním manažerem Milanem Schweigstillem. Později byli zapojeni i učitelé hudební výchovy a samotný přesun proběhl během posledních letních prázdnin.
A co se týče ceny – jelikož má učebna 100 metrů čtverečních, nejdražší položkou se stal jednoznačně koberec. Právě kvůli němu se celková částka vyšplhala přibližně na 120 000 Kč. Zbytek nábytku byl přenesen z původní učebny.
Nové pódium bylo zhotoveno ručně z palet, pokryto dřevotřískovými deskami a polepeno kobercem.
Poslední dotaz pro paní ředitelku se týkal aktuálního využití staré učebny.
„Bývalá učebna teď slouží jako větší dílna s lepšími podmínkami pro technický personál k práci," odpověděla.

Michal Hošek, Vojta Hruška

Kde trávíme naše „volné“ hodiny?

Kolik volného času mezi hodinami má vůbec běžný gymnazista? A jak tento čas tráví? Na to se zaměřil náš školní průzkum, do kterého se zapojilo 162 studentů napříč všemi ročníky gymnázia. Výsledky našeho dotazníku ukázaly, že volné hodiny nejsou pouze chvílemi klidu, ale často také časem dohánění povinností.

Výsledky školního průzkumu o volných hodinách studentů.

Podle výsledků dotazníku tvoří většinu respondentů holky 58 %, zbylých 42 % byli kluci. Nejvíce odpovědí přišlo od třeťáků, tedy od studentů, kteří už dobře znají tempo „gympláckého“ života.

Volné hodiny, které vlastně nejsou volné.

Většina studentů (skoro 70 %) má pouze dvě až tři volné hodiny týdně. To je na první pohled slušné číslo, ale skutečnost je jiná. Mnozí z nich přiznávají, že tento čas využívají k psaní úkolů, přípravě na testy nebo dokončování projektů. *„Chtěla bych mít více pohybu, ale volná hodina se vždycky hodí pro dodělání úkolů,“* napsala jedna ze studentek.

Kde se studenti během volna zdržují?

Nejvíce žáků tráví své volné hodiny ve škole, buď ve třídě, jídelně nebo na chodbách. Až 68 % respondentů uvedlo, že zůstávají „někde ve škole“, zatímco 60 % z nich vyráží ven, pokud to počasí dovolí. Domov se objevuje jen výjimečně – studenti většinou nemají čas ani možnost mezi hodinami odcházet. Ve volných odpovědích se také často zmiňovalo Tesco a jiná místa, kde se mohou najíst.

Co studenti o volných hodinách dělají?

Až 80 % studentů uvedlo, že volné hodiny využívají k povídání se spolužáky. Není divu, po náročných hodinách je povídání s ostatními nejlepší způsob, jak si na chvíli odpočinout. Dalších 54 % poslouchá hudbu nebo jsou na mobilu, polovina studentů se učí či píše úkoly. Pohyb venku zvolilo 37 % respondentů.

Odpočinek, nebo povinnost?

Když jsme se ptali, jak studenti své volné hodiny vnímají, více než polovina (59 %) je považuje za příležitost k odpočinku. Dalších 28 % je využívá k přípravě na hodiny a zbylých 12 % přiznalo, že jim přijdou spíše jako „zbytečné čekání“.

Za nás to je jednoznačně příležitost k odpočinku a možnost si trochu ulevit.

Jak by studenti chtěli svůj čas trávit?

Z odpovědí vyplývá, že většina by ráda spala, odpočívala nebo trávila více času venku s přáteli. Objevovaly se i odpovědi jako „jsem spokojený“ nebo „hraním her“. Společným jmenovatelem však zůstává touha po klidu a volnosti, tedy po tom, co by mělo volno přirozeně přinášet.

Závěrem

Naše výsledky ukazují, že studenti sice nějaké volné hodiny mají, ale většina je opravdu nevnímá jako „volné“. Mnozí z nás je tráví ve škole, obklopeni úkoly a testy, které se zdají nekonečné. Přesto i tyto chvíle mezi hodinami mají svůj význam – umožňují zastavit se, popovídat si s kamarády nebo si na chvíli vydechnout.
Možná je čas si připomenout, že volná hodina nemusí být jen prostor pro dohánění povinností, ale i příležitost udělat něco pro sebe – přečíst pár stránek knihy, zaposlouchat se do oblíbené hudby nebo se jen tak projít po chodbách bez cíle. I malá pauza může mít velký vliv na to, jak zvládáme každodenní shon.
Proto bychom neměli brát volné hodiny jako zbytečné čekání, ale jako šanci na chvíli vypnout. Nakonec, právě v těchto drobných okamžicích se často skrývá ten pravý „školní klid“ mezi všemi povinnostmi.

Jan Mazuch, Jindřich Gombík

Jak Brno obléká morálku

vygenerováno AI

Dlouholetá rivalita mezi Prahou a Brnem nenachází konce, nýbrž opětovně nabírá obrátky.
Z historie víme, že utlačované menšiny se často radikalizují, nejinak je tomu i v tomto případě. Poslední rozhodnutí, učiněné Základní školou Sirotkovou, o zákazu nošení tepláků, crop topů a hlubokých výstřihů však otřáslo i křesťansky založenými rodáky. Zákaz tepláků? Tak to je pro Brno zásah do národní identity. Ještě že nezakázali i ponožky v sandálech – to by byl kulturní kolaps civilizace. Jaký rozruch může takové oblečení skutečně působit? Na jakou budoucnost má Brno v plánu nás připravit? Jde snad o návrat zkostnatělé komunistické morálky, nebo o obranu před potenciální prostitucí?
Zkusme nyní zapomenout na naši pražskou národnost a vcítit se do pocitů Brňáků. Možná za jejich neúspěšnými pokusy stát se námi, vyspělými Pražany, stojí hlubší pohnutky. Silná frustrace, která je zakořeněná až do morku jejich kostí, pramení z pocitu méněcennosti. Už je přestalo bavit být pořád těmi druhými, pročež se rozhodli převzít iniciativu do svých rukou. Ovšem ne úplně zdařile.
Ať zapojíme naši empatii sebevíc, nelze se ubránit dojmu, že je to celé absurdní drama, které by nedokázal sepsat ani Eugène Ionesco.
Místo toho, aby si Brno hrálo na módní policii, mělo by se soustředit na kvalitu vzdělávání, protože plná hlava vědomostí sluší víc než jakýkoliv outfit.

Berenika Smíšková, Julie Fojtíková

Relax, nebo nervy drásající peklo?

foto: T. Hradecký

Plastikové modelářství je koníček, na který se v dnešní době hodně zapomíná. Často bývá zaškatulkován jako něco, co dělají pouze naši dědové nebo otcové, opak je však pravdou. Stále jde o poměrně oblíbené hobby i mezi mladými. Pokud jste o plastikovém modelářství ještě nikdy neslyšeli, rychle vám ho představím.

Jde o proces, při kterém člověk z pouhých plastových výlisků, obtisků a barev vyrobí kompletní model daného objektu. Mezi nejoblíbenější modely patří zejména stará válečná letadla či tanky. Dále pak dopravní letadla, auta, motorky a v podstatě všechno, na co si vzpomenete. Pokud nějaká věc na světě existuje, je vysoká pravděpodobnost, že si ji můžete doma postavit ze stavebnice.

Já osobně jsem se k plastikovému modelářství dostal víceméně omylem. Před několika lety jsem poprvé letěl letadlem a hrozně mě to fascinovalo. Od té doby jsem se zajímal o letectví a chtěl jsem mít i nějaký ten model. Místo hotového modelu jsem ale najednou držel v ruce stavebnici. Bylo to maličké dopravní letadlo, ale já byl spokojený. Výsledek si asi dokážete představit sami – jak už to bývá, co se dělá poprvé, nebývá úplně dokonalé. Ale na začátečníka to bylo perfektní.

Pro inspiraci zde stručně popíšu stavbu modelu. Vše začíná na stole, když člověk otevře krabici. V ní se nacházejí plastové dílky, návod a obtisky. Po řádném prostudování návodu se lze pustit do stavby. Dílky je potřeba vyštípat a očistit – k tomu se používají kleštičky a brusný papír. Po očištění se potřebné části nabarví a některé slepí k sobě. Tento proces lepení a barvení se opakuje, dokud není model kompletní. Následuje lakování a aplikace obtisků. Často dochází k chybné představě, že obtisky jsou samolepky. To však není pravda – obtisky samy o sobě nejsou lepivé a k jejich nanesení je potřeba teplá voda, která povolí lepivou vrstvu obtiskového papíru a ta pak hladce přilne k lesklému povrchu.

Jde tedy o relax, nebo o peklo? Odpověď se liší člověk od člověka, model od modelu. Podle mého názoru jde spíše o odpočinek, který je občas mírně narušen nějakým nepovedeným kusem. Přeci jen, trocha jemné ruční práce člověku neuškodí – a určitě to stojí za tu radost, kterou má po dokončení stavby. Proto pokud si chcete odpočinout od školy a zkusit něco nového, běžte si postavit plastikový model. Možná vás to bude bavit. A kdo ví, třeba ve vás tenhle tichý koníček probudí trpělivost, pečlivost a smysl pro detail, které se vám budou hodit i v běžném životě.

Tomáš Hradecký

Sloupek: Zasedni ke stolu (na vlastní nebezpečí)

Školní jídelna je zajímavé místo. Po desetiminutovém čekání a boji o post ve frontě se konečně dostaneme k čipovacímu soudu. Všichni se obávají jediného rozsudku: „Není objednáno!“ Hořká porážka a prázdný žaludek jsou vždy důkazem stále sílícího alzheimera.

foto: K. Hrstka

Následuje výběr spolusedících a ohodnocení chodu na úrovni michelinského kritika. Obědy jsou rozdány a nastává šedá zóna – supi se slétají na tác s vysoce procesovaným moučníkem, jako by to bylo to jediné, co je dokáže nasytit. Jakmile si mladí harpagoni narvou kapsy buchtami, zasednou zpět k hodu. Zde začíná černý trh. Jídla se všemožně kombinují, míchají a každý se snaží co nejlépe směnit.

Najednou všechno ztichne. Je slyšet jen mlaskání a chrochtání hladových studentů. Polévka s teplotou vysoké pece dá zabrat každému. Betonové knedlíky a maso tuhé jako guma také nejsou žádná slast.

V jídelně tak není nejcennější jídlo, ale naše interakce, intriky a diplomatické vyjednávání – kdo si s kým sedne, kdo zastrčí rajče pod knedlík a kdo potají proklouzne dozoru. Právě to nás naučí nejvíc. A až jednou projdeme jídelnou bez reptání a bez buchty v kapse, budeme připraveni čelit skutečnému světu.

Kryštof Hrstka, Max Zapp

Gympl hraje futsal

foto: ilustrační foto

Ve čtvrtek 16. října se ve školní hale konal meziročníkový futsalový turnaj, který přilákal nejen odhodlané hráče, ale i nadšené fanoušky z řad spolužáků a učitelů. Atmosféra byla napjatá už od samého rána a odhodlání bylo cítit ve vzduchu.

Turnaj začínal v 11:15 a trval do odpoledních hodin. Zúčastnilo se jej šest tříd, jež poměřily své síly systémem „každý s každým“. Už od začátku bylo vidět, že třída 3.B má neuvěřitelnou formu a bude těžké ji porazit. O překvapení se ovšem nakonec postaral druhý ročník, který ukázal skvělou týmovou chemii a mohl tak pomýšlet na první místo.

Poslední zápas turnaje proti sobě sehrály právě tyto dva ročníky a vzhledem k tomu, že ani jeden z nich dosud neprohrál jediný zápas, šlo o všechno. Tým 3.B byl sice technicky vyspělejší, co se týče překvapivých kliček a střel, ale tým druhých ročníků se blýskl výbornou obranou a opravdu obětavými zákroky. Nakonec vyhrála 3.B těsným výsledkem 1:0 a stala se tak vítězem celého turnaje.

Ačkoli mohl vyhrát pouze jediný tým, vítězem se stal každý, kdo se turnaje zúčastnil. Nechyběla týmová spolupráce, férové chování a hlavně dobrá nálada. Velké díky patří paní profesorce Dvořčíkové a třídě 3.B za pomoc při organizaci turnaje, stejně jako hlavnímu pořadateli Matouši Bačinskému.

Těšíme se na další ročník a doufáme, že se zapojí ještě více studentů. Futsalový turnaj znovu potvrdil svou stabilní pozici mezi vrcholy školního sportovního kalendáře! Takové akce totiž nejsou jen o vítězství, ale hlavně o radosti z pohybu, společném zážitku a školním duchu, který spojuje všechny ročníky.

Šimon Charvát, Filip Hruška

Tuto školu považuji za nejlepší v regionu, říká Libor Potočiar, nový učitel na naší škole

Na Gymnázium Jana Palacha přišel Ing. Libor Potočiar po dlouhé kariéře v chemickém průmyslu. Jaké jsou jeho první dojmy, co ho na učení baví a jak se dostal od technologií potravin k výuce studentů?

foto: A. Šácha

Kde jste pracoval, než jste nastoupil na naši školu?

Předtím jsem pracoval ve Spolaně, která je součástí koncernu Unipetrol, a ten zase patří pod PKN – největší firmu ve střední Evropě. Strávil jsem tam 34 let v různých funkcích. Začínal jsem jako technolog, později jsem působil jako zástupce vedoucího závodu a nakonec jako projektový manažer.

Proč jste si vybral zrovna Gymnázium Jana Palacha?

Tuto školu považuji za nejlepší v regionu. Myslím si, že díky tomu, že je zde osmileté gymnázium, se sem dostávají studenti, kteří už v mladém věku prokazují zájem o studium a mají chuť se učit.

Měl jste před příchodem k nám nějaké zkušenosti s pedagogikou?

Ano, částečně. V rámci zaměstnání jsem působil jako instruktor a měl jsem na starosti zácvik nových pracovníků. Bylo to však spíše vzdělávání dospělých. Také jsem měl zkušenosti s doučováním. Učení na gymnáziu je pro mě tedy nová zkušenost, ale vzděláváním jsem se v jisté formě zabýval už dříve. V rámci kurzů jsem měl například třídu dospělých, ze kterých jsme během teoretické i praktické přípravy vychovávali pracovníky schopné působit v chemickém průmyslu.

Jaký byl váš první dojem z prostředí a kolektivu na gymnáziu?

Můj dojem byl – a stále je – velmi pozitivní. Na škole je pořádek, jsou tu šikovní studenti a vstřícní kolegové. Celkově jsem tu spokojený a musím říct, že se mi tu opravdu líbí.

Co vás na učení nejvíce baví a co považujete za nejtěžší?

Nejvíc mě baví dialog se studenty a předávání zkušeností. Nejtěžší je pro mě časová náročnost přípravy na výuku, protože jako nový učitel si musím všechno vytvářet od začátku. Učím se z chyb, které udělám, a snažím se, aby každá další hodina byla zase o něco lepší.

Jakou radu byste dal studentům, kteří uvažují o kariéře učitele?

Aby si to nejdřív vyzkoušeli, třeba formou doučování. Tak zjistí, jestli je to opravdu naplňuje. Učitel musí mít k té práci vztah a nadšení – jinak to nemůže bavit ani studenty. A samozřejmě by měl učit předmět, který ho baví, jinak to nemá smysl.

Máte nějaký koníček, o kterém vaši studenti asi netuší?

Štípání dřeva. To mě opravdu baví. Je to fyzická práce, u které se dá zcela vypnout. V podstatě si tím kompenzuji matematiku, při které je potřeba hodně přemýšlet. Také rád jezdím na kole, často i do školy. Když to počasí dovolí, snažím se jezdit co nejvíc.

Jaký obor jste studoval na vysoké škole a proč jste si ho vybral?

Studoval jsem technologii potravin na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze. Pocházím z jižních Čech, kde bylo mnoho závodů masného průmyslu, takže jsem předpokládal, že se po škole vrátím tam. Navíc mě vždy bavila chemie a přírodní vědy a chtěl jsem je propojit s technickým směrem.

Bylo pro vás studium na vysoké škole obtížné?

Nejtěžší pro mě byly laboratoře, protože jako absolvent gymnázia jsem neměl tolik praktických zkušeností. Naštěstí jsem měl šikovné spolužáky z průmyslovky, kteří mi pomohli s laboratorní praxí, a já jim na oplátku pomáhal s výpočty a teoretickou částí.

Jaká byla vaše největší výzva během studia?

Je zajímavé, že vůbec nesouvisela s chemií. Hned na začátku studia jsme museli uplavat 25 metrů na čas a já jsem vůbec neuměl plavat. Dostal jsem tedy povinný plavecký výcvik, který trval asi rok a půl. Plavání jsem si nakonec zamiloval a po dvou letech jsem měl při vojenských prověrkách dokonce sedmý nejrychlejší čas ze dvou set lidí.

Pan profesor Potočiar tak svým přístupem dokazuje, že nikdy není pozdě zkusit něco nového – a že i cesta z chemického průmyslu může vést až k tabuli gymnázia. Učení bere jako možnost dál se rozvíjet, sdílet své znalosti a inspirovat studenty k zájmu o vědu. Jeho příběh je důkazem, že skutečné vzdělávání nekončí školními lavicemi – ale pokračuje celý život, pokaždé v jiné podobě.

Adam Šácha, Zbyněk Malý

Hollow Knight: Silksong

ukázka ze hry

Hollow Knight: Silksong od studia Team Cherry

Uvedení hry

Pokračování slavné hry Hollow Knight od tříčlenného australsko-indického studia Team Cherry vyšlo 5. 9. 2025. Mezi jeho oznámením a vydáním uběhlo dlouhých šest let plných očekávání a spekulací fanoušků. Silksong, stejně jako jeho předchůdce Hollow Knight, patří do žánru metroidvania – tedy her s propojenou mapou, kde jsou některé části uzamčené, dokud hráč nezíská určité vylepšení či novou schopnost. Obě hry jsou zajímavé mimo jiné tím, že všechny postavy jsou z říše hmyzu, což vytváří originální, zvláštně poetickou atmosféru.
Hlavní postavou Silksongu je Hornet, která se objevila už v předchozí hře a sehrála důležitou roli v osudu tamního království. I přesto, že Hollow Knight nasadil velmi vysokou laťku, tato recenze se bude věnovat především tomu, co dělá Silksong tak skvělým, poutavým a jedinečným.

Příběh

O příběhu se zde nebudeme příliš rozepisovat, aby si každý mohl vychutnat první průchod hrou bez spoilerů. Prozradíme pouze úvodní okamžiky: Hornet je unesena neznámými zahalenými brouky, ale podaří se jí osvobodit. Následně však padá do neznámé hlubiny, plné nebezpečí a tajemství. Po pádu přežije a hráč přebírá kontrolu nad jejími kroky. Důvod jejího únosu zůstává nejasný, a tak se Hornet vydává zjistit, co se skutečně stalo.

Systém úkolů

Během hraní může hráč přijímat velké množství vedlejších úkolů, označovaných jako přání. Ta lze získat dvěma způsoby – buď rozhovorem s postavou, která své přání sdělí,
nebo prostřednictvím vývěsních tabulí, kde si hráč může přání přečíst a případně ho přijmout. Za jejich plnění získává různé odměny, například herní měnu, vzácné předměty či užitečná vylepšení, která pomáhají v dalším postupu.

Vylepšení

Ve hře lze nalézt rozličná vylepšení, která se objevují v poměrně pravidelných intervalech, takže má hráč neustále pocit pokroku a sílení. Vylepšení se dělí na několik kategorií: nástroje, silk skilly a pohybové schopnosti. Právě pohybové schopnosti bývají nejzajímavější,
protože umožňují přístup na místa, kam se dříve nebylo možné dostat, a často odhalují i dobře ukryté tajné oblasti.

Pohyb

Zpočátku může působit pohyb obyčejně, ale postupem času se stává plynulejším, dynamičtějším a zábavnějším. Nové schopnosti otevírají cestu do dosud nedostupných oblastí a zároveň umožňují rychlejší průchod již navštívenými lokacemi. Perfektní zvládnutí pohybového systému sice není snadné, ale je nesmírně uspokojující, když se to podaří a hráč se pohybuje po světě téměř s taneční lehkostí.

Obtížnost

Silksong rozhodně nepatří mezi jednoduché hry. Vývojáři zřejmě počítali s tím, že většina hráčů má za sebou Hollow Knighta, a proto je obtížnost poměrně vysoká. Doporučujeme tedy nejprve vyzkoušet Hollow Knight – pokud vás bude bavit, Silksong se vám s největší pravděpodobností zalíbí také. Mírně frustrující může být, že mezi bossem a posledním checkpointem (tedy lavičkou, na které si můžete doplnit zdraví a změnit svůj loadout) bývá často poměrně dlouhá cesta. Pokud se vám nedaří bosse porazit, může to být vyčerpávající, i když právě tato výzva posiluje pocit zaslouženého vítězství.

Celkové hodnocení

Silksong je výborná hra, kterou doporučujeme každému fanouškovi žánru metroidvania. Nabízí krásný svět, skvělý design a pocit dobrodružství, který jen tak nezmizí. A pokud si nejste jistí, jestli vás tento žánr baví, dejte mu šanci – možná objevíte nový druh her, který si zamilujete a který vás pohltí na dlouhé hodiny.

Antonín Čemus, Lukáš Zákora

Fejeton: „Chatník” v kapse

Aktuálním tématem, které velmi rozděluje společnost, se stalo schválení zákona Chat Control. Mnoho lidí polemizuje o poměru potřebnosti a nebezpečnosti této vyhlášky. Někdo se jistě může těšit na to, až si budou roboti číst, jak píše doktorovi o svých hemeroidech, nebo jak mu babička posílá recept na svíčkovou – ale měli bychom opravdu dávat státu takovou moc? Řekněme si to na rovinu – při pomyšlení na zavádění praktik „jako za totáče“ se klepeme hrůzou.

Evropská unie si tedy řekla, že když máme ten digitální věk, tak využije veškeré existující prostředky, aby viděla vše, co je k vidění. A teď si představte, že použijete ve stejné větě slova „dětský“ a „video“ – a jste najednou na seznamu podezřelých. Nehledě na to, že je něco „bomba“.

Mnoho lidí však zapomíná na různá pozitiva pro český národ. Prodej přenosných flash disků by vystřelil až na Měsíc a obezita by rapidně klesla díky tomu, že by obchodníci s dětskou pornografií museli zvednout šunky a vyjít na pár minut ven, aby své zboží předali osobně, nejlépe někde ve stínu lampy za rohem.

Od dávných časů se říkalo, že slova mají moc, ale dnes ji má ten, kdo je čte dřív, než je stihnete odeslat. Dřív, než si vaše manželka všimne zprávy o tom, že jedete do obchodu pro plenky, se na druhé straně obrazovky bude hádat několik lidí o tom, jestli mají pleny nějaký skrytý význam a jestli vás mají zabásnout – i kdyby jen pro jistotu.

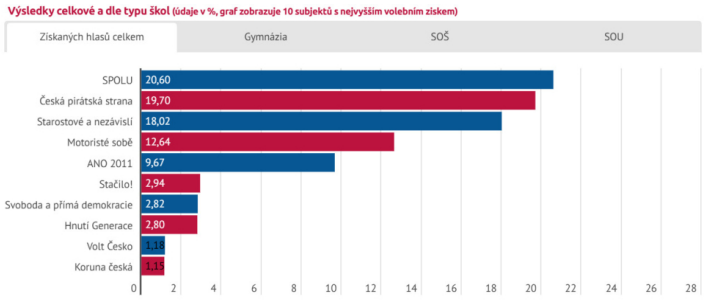
Až to všechno zavedou, aspoň budeme mít jistotu, že když nám někdo neodpovídá, není to tím, že nás ignoruje – jen to ještě neprošlo kontrolou. A kdo ví, třeba dostaneme i hodnocení konverzace. Tři hvězdičky za vhodný jazyk, mínus bod za sarkasmus a varování za podezřelý humor.

foto: Manga Films

Lukáš Fidrant, Michal Kolumpek

Studentské volby 2025: Co si o politice myslí mladí?

Cíl studentských voleb je jasný – přispět k zodpovědnému a aktivnímu občanství nejmladších voličů či prvovoličů a zároveň lépe seznámit mladší studenty s principy a fungováním volebního systému České republiky. Na naší škole volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR proběhly 17. září 2025 a celkově se jich zúčastnilo 125 studentů napříč všemi ročníky. Výsledky se příliš nelišily od celorepublikových (ve studentských volbách), přičemž na prvním místě se na našem gymnáziu umístilo politické hnutí STAN (34,4 %), na druhém místě následovala volební koalice SPOLU (28,8 %) a na třetím místě skončila Česká pirátská strana (13,6 %).

Studentské volby v ČR

Podle ČTK zvítězila mezi studenty koalice SPOLU s 20,6 % hlasů. Umístila se těsně před Piráty (19,7 %) a hnutím STAN (18,0 %). Za nimi následovali Motoristé sobě (12,64 %) a hnutí ANO (9,67 %). Ostatní strany za touto pětici nedosáhly hranice 5 %. Zatímco ve studentských volbách dominovaly především strany SPOLU, Piráti a STAN, ve skutečných volbách nakonec zvítězilo ANO. Z těchto výsledků je zřejmé, že studenti středních škol mají často odlišné politické preference, hodnoty a názory než dospělí voliči.

Rozdíly podle typu škol

Výsledky se výrazně lišily nejen podle jednotlivých krajů, ale také podle typu středních škol. Jak jsme již výše uvedli, na gymnáziích studenti nejčastěji preferovali koalici SPOLU a politické hnutí STAN, což ukazuje na jejich zájem o tradiční a stabilní politické subjekty. Podobné názory zastávají i studenti středních odborných škol, kde navíc získala vyšší procento hlasů

Česká pirátská strana a hnutí Motoristé sobě. Nejvíce se od ostatních lišila střední odborná učiliště, u nichž s výrazným procentuálním rozdílem zvítězili Motoristé sobě a hnutí ANO 2011, což může odrážet rozdílné životní zkušenosti i prioritní témata jednotlivých skupin studentů.

Linda Červinková, Aneta Rakušanová

Studijní pobyt v Anglii

Už téměř dva měsíce studuji v Anglii. Bydlím ve městě jménem Hastings, které leží asi hodinu a půl vlakem od Londýna a nachází se přímo u moře. Moje škola je ale v Bexhillu, což je menší město hned vedle Hastingsu.

Škola je obrovská – můžete se tu opravdu učit prakticky cokoliv, od práva, byznysu a filozofie až po předměty jako péče o zvířata, tanec nebo umění. Školní systém je tady hodně jiný než u nás. Většina studentů má pouze tři předměty a každý z nich čtyři lekce týdně. Velký důraz se klade na tzv. directed studies. To znamená, že na každou hodinu musíme vypracovat nějaký úkol nebo si udělat zápis z prezentací, které dostaneme od učitelů. Pokud directed studies neuděláte, nepustí vás na hodinu, dokud daný úkol nesplníte. Studium je tedy hlavně o přípravách na výuku a samostudiu.

Na mé škole studuje více než sto zahraničních studentů z celého světa. Kromě Němců a Italů, kterých je tady opravdu hodně, se tu bavím i se studenty například z Brazílie, Argentiny nebo Švýcarska. Se spolužáky a dalšími kamarády z Hastings College o víkendech často pořádáme výlety do okolních měst, jako jsou Eastbourne, Brighton nebo Cambridge, a samozřejmě i do Londýna. Teď se v okolních městech skoro každý víkend slaví „Bonfire Night“, takže o víkendový program rozhodně není nouze.

V Hastingsu bydlím v hostitelské rodině spolu s další studentkou z Itálie, se kterou máme společný pokoj. Je to mladá rodina s dvouletou

holčičkou a všichni jsou moc milí a přátelští. V neděli máme vždycky tradiční Sunday roast dinner a během týdne nechybí ani fish and chips. Jinak anglická kuchyně není žádný zázrak, ale myslím si, že to rozhodně není tak strašné, jak se často říká.

Čas tady utíká strašně rychle – vůbec mi nepřijde, že jsem tu už dva měsíce. Před pár týdny jsme se loučili s kamarádkou z Argentiny, která tu byla jen na měsíc, a já si ani nedokážu představit, jaké to bude, až se budeme loučit všichni před návratem domů. Už teď mi tento pobyt hodně dal a já se těším, jak se bude vyvíjet dál.

Julie Mrázíková

Výuka v Německu: Jak a co dělají jinak?

Ahoj, jmenuji se Emily a je mi 16 let. Pocházím z Bavorska a tam chodím do školy Albertus-Gymnasium Lauingen. Na této škole v České republice studuji jedno pololetí ve třídě 6.P. Můžu tu být půl roku, protože tento ročník už mám doma odstudovaný. Přišlo mi zajímavé zjistit, jak probíhá výuka v České republice a jak se liší školní život od toho, na který jsem zvyklá.

Během uplynulých několika týdnů jsme si já a Yuki, se kterým sedím v lavici, všimli, že mezi našimi školami existují určité rozdíly.
Například v matematice – když se u nás píšou testy, můžeme vždy používat kalkulačky. Takže zatímco tady všichni při testech snadno počítají mocniny, odmocniny a zlomky z hlavy, já se bez kalkulačky neobejdu. Někdy mi to připadá docela náročné, ale zároveň mě to motivuje víc přemýšlet a zlepšovat se.

V hodinách hudební výchovy se u nás učíme mnohem více teorie – musíme analyzovat a psát testy. Hudební výchova tady se mi ale líbí o něco víc, protože v každé hodině něco zpíváme nebo skládáme.

Také je docela příjemné mít po každé hodině desetiminutovou přestávku. Můžu se připravit na další hodinu nebo si popovídat s kamarády. U nás se musí hned spěchat na další hodinu, což je

dost stresující, takže tady mám pocit, že mám během dne víc prostoru na nadechnutí.

Co mě také velmi překvapilo, je to, že se tu na začátku hodiny učitele nezdraví slovně – prostě se jen vstane a čeká, až učitel řekne, že se máme posadit.
U nás na začátku hodiny také všichni vstáváme, ale potom ještě učitele pozdravíme.

A nakonec mě zaujalo, že při psaní testů nepoužíváte přepážky, ale jen rozdělení testů na skupiny A a B. To se mi vlastně líbí víc, protože mezi přepážkami bývá dost těsno.

Abychom to celé trochu zpestřili, rozhodli jsme se s Yukim tyto rozdíly nakreslit.

Obecně si myslím, že oba školní systémy jsou si velmi podobné. Jsem ráda, že mám možnost být tady, vyzkoušet si nové věci a získat představu o výuce na českém gymnáziu.
Kromě toho jsem si tu našla nové kamarády a jsem moc vděčná, že mi v posledních týdnech vždy pomáhali. Na to, co jsem na Mělníku zažila a ještě zažiju, budu určitě ráda vzpomínat – nejen kvůli škole, ale i kvůli lidem, které jsem tu potkala.

Emily Rieder, Jitka Vabroušková

Kvíz: poznej učitele, učitelku

Uhodneš, které vyučující proslavily následující hlášky?

„Chovej se slušně, pracuj tvrdě!"

„Malá 3, píšu velkou."

„Jejdá!"

„Jste otroky Billa Gatese."

„Ale ty nemáš ten zdroj z druhé strany..!"

„Třído, výborně, zatleskejte si."

„Pchrosimvás."

text a ilustrace: Alžběta Simonová, Petra Nová

Chci, aby studenti měli prostor pro své nápady, říká nový předseda studentské rady

Studentská rada má nového předsedu! Nově se jím stal Matouš Bačinský z kvinty. S přehledem vyhrál volby se 142 hlasy z celkových 209 – to je přesně 67,9 %. Kdo se vlastně skrývá za tímto jménem? Co plánuje, co ho motivuje a jaké má ambice? Odpovědi na tyto otázky vám přinášíme v našem rozhovoru.

Jak by ses představil?

Ahoj, jmenuju se Matouš Bačinský, chodím do kvinty. Jsem na této škole už pátým rokem a nyní jsem novým předsedou studentské rady. Doufám, že budu pro školu přínosem. Ve svém volném čase se intenzivně věnuju fotbalu.

Co je studentská rada?

Je to samosprávní orgán, který zastupuje studenty ve škole, zlepšuje komunikaci mezi studenty a vedením školy, organizuje turnaje a hájí zájmy žáků.
Na studentskou radu můžete posílat i své připomínky. Nejjednodušší je napsat nám na Instagram studentské rady – tam jsme nejaktivnější. Případně můžete využít i náš e-mail.

Proč ses rozhodl kandidovat?

O post předsedy studentské rady nebývá takový zájem, jaký by si tato funkce zasloužila.
Po napínavých volbách se mi podařilo uspět a stát se předsedou. K přihlášení mě mimo jiné přemluvil i bývalý předseda Boris Drápal, který navázal na práci mého bratra Štěpána Bačinského. Oba mě svou činností inspirovali a věřím, že se od nich mohu hodně naučit.
Původně jsem plánoval kandidovat až za rok, ale kvůli nízkému zájmu jsem se rozhodl převzít zodpovědnost už nyní. Jsem v kvintě (prváku), což mi dává dostatek prostoru věnovat se této roli naplno. Zároveň školu dobře znám – za uplynulé čtyři roky jsem ji měl možnost opravdu poznat, což mi teď může pomoci.

Na co se jako předseda těšíš?

Těším se na organizování turnajů a na zlepšování školy. Rád budu komunikovat jak s učiteli, tak s vedením školy. Těším se na to, protože mě baví hledat skulinky a kompromisy. A když se vše povede, mám z toho dobrý pocit.

Mluvil jsi o zlepšení komunikace mezi žáky, učiteli a vedením školy. Máš už konkrétní nápad, jak by se toho dalo docílit?

Mám několik konkrétních nápadů, jak toho dosáhnout. V současnosti nejvíce studentů čte zprávy na Bakalářích a příspěvky na Instagramu, kde jsme také velmi aktivní. Nicméně z průzkumů nám vyšlo, že plakáty na různé akce jsou rovněž efektivní – zejména když jsou umístěny na viditelných místech, jako jsou dveře. Většina studentů uvedla, že si je čte, což mě velmi těší. Tímto způsobem bychom mohli zajistit dostupné informace pro co nejvíce studentů.

Která školní akce tě osobně nejvíce baví a proč?

Mezi mé nejoblíbenější akce jakožto fotbalisty určitě patří futsal a Hrajeme pro. Záleží hodně na organizaci, ale atmosféra je vždy skvělá. Akce Hrajeme pro mě baví, protože je spojená i s charitou a s prodáváním svačinek celý týden předtím. Je to krásný nápad a výborně zorganizovaná akce, kterou žije celá škola. Účastní se jí také týmy z GJP Praha a Gymnázia Friedricha Schillera z německé partnerské školy v Pirně. Když se na konci předávají vybrané peníze, mám radost, že jsme mohli přispět

na dobrou věc.

Máš v plánu uspořádat nějakou novou akci, nebo se teď spíš zaměříš na vylepšení těch stávajících?

Určitě bych chtěl navázat na práci předchozích předsedů – například futsal, Hrajeme pro, halloweenskou soutěž, valentýnskou poštu a další. Zároveň bych ale rád přinesl i nové nápady, třeba vytvořit víc prostoru pro názory studentů. Novým akcím jsem otevřený, nicméně si myslím, že žádná velká akce pravděpodobně nepřibyde, protože na to zkrátka není prostor. Mám ale návrhy na časově méně náročné aktivity, jako například „Převleč se za svého oblíbeného učitele“ nebo den, kdy učitelé přijdou oblečeni jako žáci.

Přibliž nám, co vůbec takový předseda SR dělá.

Hlavní náplní práce předsedy je organizace schůzek a celková odpovědnost za činnost studentské rady. Připravuje návrhy a pokud někdo z členů rady přinese nový podnět, předseda ho vyslechne a společně s radou prodiskutuje, zda je realizovatelný a přínosný pro školu.
Jako předseda si volím místopředsedy – občas mám hodně práce s celkovou organizací, proto pověřím své zástupce, kteří mi pomohou s některými úkoly. Díky tomu se

@STUDENTSKA_RADA_GJP

mohu soustředit na důležitější záležitosti, které chci mít pod kontrolou.

Máš nějaký konkrétní cíl, kterého chceš dosáhnout v tomto období?

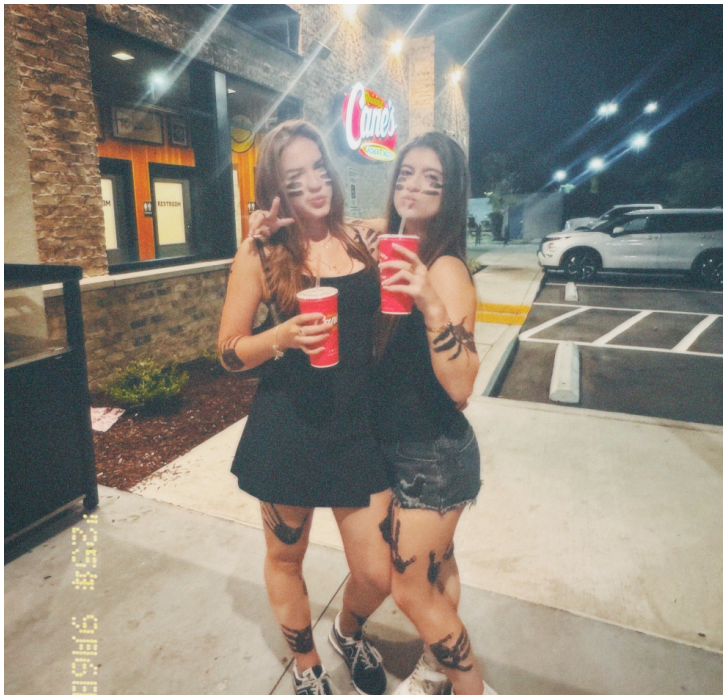
Mým hlavním cílem, který bych chtěl prosadit, je zpřístupnění mikrovlnky. Žáci by si mohli ohřívat své obědy z domova a nemuseli kvůli tomu využívat mikrovlnku ve sborovně. Nejpravděpodobněji by byla umístěna v jídelně, kde by na ni dohlížel stálý dozor.
Druhým cílem je vytvořit vlastní rozpočet studentské rady. Na většině škol, které se scházejí ve Středočeském studentském parlamentu, mají svůj fond a funguje to bez problémů. Nevidím důvod, proč bychom to nemohli udělat i my – zjednodušilo by nám to činnost a odstranilo zbytečné papírování.

Matouš Bačinský, nový předseda studentské rady, přináší spoustu nadšení a jasných nápadů.
Chce zlepšit komunikaci mezi studenty a učiteli pomocí plakátů a Instagramu. Těší se na organizaci oblíbených akcí, jako jsou futsal a Hrajeme pro, a má v plánu zavádět i nové aktivity.
Mezi jeho cíle patří zpřístupnit mikrovlnku pro studenty a vytvořit vlastní rozpočet pro studentskou radu. Matouš je skvělý fotbalista a zodpovědný lídr, který se chce pustit do práce. Doufáme, že se mu bude dařit a pomůže zlepšit naši školu!

Email: studentskarada@gjp-me.cz
Instagram: studentska_rada_gjp

Marie Riedlová, Nicol Kotíková

Život na střední škole v USA

Ahoj, jmenuji se Karolína Krejčí a rozhodla jsem se školní rok 2025/26 strávit na americké střední škole. Momentálně bydlím v Tennessee, kousek od Nashvillu, a chodím na Franklin High School. Mám skvělou host family – host mum, host dad, dva host bráchy, kteří už studují na vysoké škole, a jednu host ségru, jež právě začala freshman year na stejné střední škole jako já. A abych nebyla jediná exchange studentka, mám tu ještě kamarádku – Maïu z Francie, se kterou společně objevujeme americký život. Ráda bych vám popsala, jak vypadá můj běžný školní den a co je na americké střední škole jiné oproti té české.

Škola tu začíná brzy – v 7:40 ráno (i když se to může trochu lišit podle školy). Každé dopoledne mám pět hodin, přičemž jedna trvá 49 minut. Mezi hodinami je jen šestiminutová přestávka, což je opravdu málo, pokud musíte přejít z jedné budovy do druhé. Po pěti hodinách máme oběd a musím říct, že ten je přesně jako z amerických filmů – velké stoly, spousta hlasitého povídání a živá atmosféra. Všimla jsem si, že hodně studentů si nosí oběd z domova, stejně jako já.

Školní jídelna funguje na principu bufetu – vezmete si, co chcete, a na konci to zaplatíte. Nabídka je pestrá: pizza, hamburgery, nachos, ale i zdravější jídla, třeba saláty, jogurty, ovocné misky nebo wrapy. Každý si tu vybere podle chuti. Po obědě mě čekají další dvě hodiny a škola končí ve 14:47. Připadá mi, že den tu utíká rychleji, možná právě díky pravidelnému rozvrhu, který je stejný každý den – na rozdíl od Česka.

Co se týče předmětů, studenti si jich mohou vybrat maximálně sedm. Někteří jich mají jen šest a místo sedmé hodiny mají tzv. study hall, což je volná hodina, kdy si mohou dělat úkoly. Já study hall nemám, takže si úkoly dělám až po škole. A úkoly jsou tu opravdu velké téma – v Česku jsem na ně skoro nebyla zvyklá, maximálně jednou za měsíc nějakou prezentaci. Tady mám každý den alespoň jeden.

Já jsem si musela vybrat jednu z věd (chemii), jednu matematiku (za mě to byl jednoznačně Pre-Calculus), americkou historii a angličtinu. Kromě těchto povinných předmětů jsem si mohla zvolit i další tři podle svého zájmu. Vybrala jsem si hodiny tance, architektury a španělštiny. Hodiny jsou tu opravdu zajímavé – například v dance class jsme teď brali jazz a dokonce jsme měli vymyslet vlastní choreografii.

Kromě úkolů jsou tu také populární quizzes, menší testy, které píšu minimálně jednou týdně z každého předmětu. Výhodou je, že díky častým úkolům a testům máme hodně známek, takže jedna špatná nezkazí celkové hodnocení. Známkování je tu navíc jiné – počítá se na procenta. Osmdesát procent známky tvoří velké testy a projekty (assessments) a dvacet procent menší věci, jako právě domácí úkoly nebo quizzes.

Velkým rozdílem je i to, že škola poskytuje počítače, na kterých děláme skoro všechno – úkoly i testy. Ty se často píší jen na počítači, někdy v kombinaci s papírem (například v matematice nebo chemii). Výhodou je, že testy bývají ve formátu multiple choice a po jejich odevzdání většinou hned vidíte svou známku.

Každý student má vlastní locker (skříňku) – přesně takovou, jakou znáte z amerických filmů. Bylo mým snem ji mít, ale musím přiznat, že otevřít ji není vůbec tak snadné, jak to na první pohled vypadá!

Jedinou nevýhodou je absence MHD, protože tady můžou řídit už od 16 let, takže skoro každý má auto. A protože většina míst není přístupná pro chodce, je auto opravdu nutností. Naštěstí je moje hostitelská rodina moc ochotná a nemá problém mě kamkoli odvézt.

Každé ráno před první hodinou říkáme Pledge of Allegiance, tedy slib věrnosti americké vlajce. Hned po příchodu do třídy musíme dát mobil do tzv. phone pocket, odkud si ho vyzvedneme až na konci hodiny. A pokud chcete během hodiny například na toaletu, potřebujete tzv. hall pass – tedy něco jako povolenku k opuštění třídy. V praxi to bývá papírek, kartička nebo třeba plastový přívěsek, který vám učitel dá, abyste mohli legálně být na chodbě během vyučování. Bez něj by vás mohl zastavit školní dozorce nebo jiný učitel a zeptat se, proč nejste ve třídě. Je to systém, kterým se školy snaží udržet přehled o tom, kdo se kde během hodin pohybuje.

Co mě tu ale nejvíc fascinuje, je tzv. school spirit – tedy školní nadšení a atmosféra. Hlavně v pátek, protože to znamená jediné… football game! Každý zápas má své theme, tedy téma, podle kterého se studenti oblékají. Já už jsem zažila například western out, black out, camo out nebo white out – a pokaždé je to obrovská zábava, celá škola se spojí a fandí svému týmu.

Celkově je střední škola v USA hodně jiná než v Česku, ale mě to tu baví. Jsem moc ráda, že mám možnost poznat nový školní systém a zažít, jaké to je být americkou středoškolačkou – alespoň na jeden rok.

Karolína Krejčí

Z laboratoře za katedru aneb jak zaujmout a naučit!

Paní učitelka Lucie Pokorná je již druhým rokem součástí pedagogického sboru našeho gymnázia, kde vyučuje fyziku. Rozhodli jsme se proto přinést exkluzivní rozhovor, v němž se pokusíme představit paní profesorku nejen v profesním světle.
Rozhovor nás tak zavedl nejen do prostředí školní fyziky, ale i do světa inspirace, osobních zkušeností a přemýšlení o tom, jak by mohla výuka na středních školách vypadat. Povídali jsme si o tom, co paní profesorku Pokornou přivedlo k učitelské profesi, jaké metody se snaží uplatňovat, jak vnímá dnešní studenty a co ji motivuje v její práci.

Jaké bylo vaše zaměstnání, než jste nastoupila na tuto školu?

Pracovala jsem 25 let jako klimatoložka v Ústavu fyziky atmosféry Akademie věd. Dělala jsem statistické analýzy měřených klimatických dat z celého světa a zkoumala klimatickou změnu – její příčiny i projevy. Později jsem se začala věnovat i popularizaci vědy, přednáškám pro veřejnost a studenty.

Jak jste se dostala k práci na této škole?

Nejdřív jsem učila šest let na vysoké škole a pak dva roky na gymnáziu v Kralupech. Vystudovala jsem pedagogické minimum na Matfyzu. Do školy v Kralupech jsem to měla blízko a líbilo se mi to tam. Nakonec jsem zakotvila tady.

Jak jste se dostala k učitelské profesi?

K učitelství mě přivedla kolegyně, která studovala učitelství fyziky na Matfyzu. V té době mě trápilo, jak se učí fyzika na školách, a rozhodla jsem se to zkusit sama. Přihlásila jsem se do programu celoživotního vzdělávání. Díky online výuce během covidu jsem ho zvládla dokončit.

Jaké výukové metody se snažíte používat?

Snažila jsem se učit badatelsky, skupinově a přes pokusy. Ale zjistila jsem, že bez kázně to nejde – děti se sice na pokus podívají, ale nezajímá je, co za ním je. Takže jsem pochopila, že nejdřív musím s třídou nastavit pravidla, aby se tyhle metody daly smysluplně používat.

Má podle vás smysl snažit se o změnu výuky na střední škole?

Ano, ale je to těžší. Děti už mají zažité návyky a často jim chybí sebekázeň. Učitel musí nastavit jasné hranice. Inspirací mi byla kniha Pavla Bobka o jeho zkušenostech z výuky v Anglii – o tom, jak důležité je vést děti ke spolupráci a zodpovědnosti.

Jak se vám daří zavádět nové metody výuky?

Není to jednoduché, ale letos se mi lépe daří navazovat pracovní atmosféru. Velmi mě inspirovala kniha Učitelství jako řemeslo a podcast Učitelky, kde se mluví o tom, jak učit srozumitelně, strukturovaně a s důrazem na dlouhodobé porozumění.

Jak hodnotíte tuto školu?

Škola je skvělá. Studenti jsou dobře připravení, nejen po stránce znalostí, ale i společensky. Líbí se mi, že mají spoustu možností, jak se zapojit – v kroužcích, aktivitách i mimo školu.

Jakým mottem se v životě řídíte?

„Krok za krokem se stávám součástí změny, která je prospěšná mně i ostatním."

S kým byste se chtěla setkat?

Ráda bych se osobně setkala s Markem Ebenem a Terezou Kostkovou, obdivuji jejich moderování ve StarDance – mají přirozený šarm, respekt a humor. A pak mám moc ráda herečku Janu Paulovou, která mi připadá jako výjimečný člověk.

Jaký typ studentů nemáte ráda?

foto: L. Pokorná

Nemám ráda, když někdo neumí mluvit napřímo. Vadí mi, když má někdo problém, ale neřekne to mně – místo toho si stěžuje jinde. Vážím si těch, kteří umí komunikovat otevřeně.

Co děláte, když nejste v práci?

Tančím orientální tance a ráda cestuji. Díky vědecké práci jsem navštívila mnoho míst – nejexotičtější byl asi Canmore v Kanadě, soukromě pak Thajsko.

Paní učitelka Lucie Pokorná je příkladem toho, že i po letech ve vědě lze najít nové poslání ve školství. Inspiraci čerpá z moderních vzdělávacích přístupů, knih i podcastů a klade důraz na spolupráci, kázeň a otevřenou komunikaci. Její motto „Krok za krokem se stávám součástí změny, která je prospěšná mně i ostatním" vystihuje její přístup k práci i životu. Moc bychom chtěli poděkovat za její ochotu a spolupráci během rozhovoru.

Dorota Zemanová, Daniela Tesárková

Studenti promluvili – kdo je nejoblíbenější učitel naší školy?

Naše škola se letos rozrostla o několik nových tváří v učitelském sboru, a tak nás napadlo zjistit, jak si vedou nejen noví pedagogové, ale i ti, kteří u nás působí už delší dobu. Chtěli jsme vědět, koho studenti nejvíce obdivují, čí hodiny je baví a kdo z nich dokáže skloubit náročnost s přátelským přístupem.

Proto jsme mezi studenty uspořádali dotazník, ve kterém mohli jednotlivé učitele ohodnotit body od 1 do 10 a připojit i krátké slovní hodnocení. Do průzkumu se zapojilo přibližně 150 studentů z různých ročníků. Ti poskytli nejen pochvaly, ale i upřímnou kritiku, která může pomoci k dalšímu zlepšení výuky i vztahů mezi učiteli a studenty. Podívejme se tedy, kdo se letos umístil na pomyslném stupni vítězů a čeho si studenti na jejich hodinách nejvíce cení. Na konci přinášíme i shrnutí nejčastějších postřehů a připomínek.

1. Martin Dvořák

Pan profesor Dvořák se opět stal nejlépe hodnoceným učitelem školy, stejně jako v předchozích letech. Získal průměrné hodnocení 9,04 bodu, což svědčí o mimořádné oblibě mezi studenty.
Ti na něm oceňují především zábavný a srozumitelný výklad, díky kterému látku skutečně chápou. V komentářích byl označen za nejlepšího učitele dějepisu i za „goata“ – tedy největšího z největších.
Zajímavostí je, že se u něj neobjevila žádná negativní zpětná vazba, což je mezi učiteli opravdu vzácnost.

2. Eduard Hégr

Pan profesor Hégr je u nás teprve druhým rokem, ale už si stihl vybudovat výborné jméno. Jeho průměrné hodnocení – 8,25 bodu mluví za vše.
Studenti chválí jeho přístup k hodinám, energii a dokonce i vkus na oblečení.
Menší kritika zazněla pouze v souvislosti s přísnějším známkováním testů, jinak se těší velké oblibě.

3. Michal Urbančík

Na třetím místě skončil pan profesor Urbančík s průměrem – 8,02 bodu.
Studenti ho popisují jako „frajera“ se smyslem pro humor, který umí udělat každou hodinu zábavnou. Je oceňován za férový přístup a přátelskou atmosféru ve třídě.
Negativní komentáře? Téměř žádné.

Noví učitelé a jejich první rok

Z nových pedagogů si nejlépe vedl Jan Veterník s průměrem – 7,24 bodu.
Také ostatní noví učitelé byli hodnoceni pozitivně – většinou se jejich průměr pohyboval kolem 5 bodů. Studenti zmínili, že některé hodiny působily zpočátku trochu zmatečně, ale celkově jsou s výukou spokojeni a žádné zásadní výtky se neobjevily.

vygenerováno AI

Co studenti oceňují a co jim vadí

Z odpovědí vyplývá, že studenti mají nejraději originální, zábavné hodiny a učitele, kteří jsou ochotní pomoci a dokážou vytvořit přátelskou atmosféru. Naopak největší kritiku získali ti, jejichž hodiny působí chaoticky, mají přehnané požadavky nebo zbytečně přísná pravidla, kvůli kterým zbývá méně času na probírání učiva. Takové prostředí podle studentů zbytečně vytváří napětí ve třídě.

Závěrem

Letošní výsledky ukazují, že studenti dokážou ocenit férovost, humor i lidskost. A i když se najdou drobné výtky, převládá spokojenost – a to je ta nejlepší známka pro celý náš učitelský sbor.

Václav Synek

Redakční tým sexta

